

РЕШЕНИЕ

№ 3037

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1487** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на П. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руска федерация, срещу РЕШЕНИЕ № 1145 от 12.01.2024г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението в цялост – се моли същата да бъде уважена. На първо място се визира, че административният орган не е съобразил факта, че съществува заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя във връзка с отказа му да участва във войната с Украйна. Посочва се, че е представил достатъчно доказателства, които доказват твърденията му, изложени по време на проведеното интервю. Жалбоподателят сочи, че от представената военна книжка се установява безспорно, че е преминал редовна военна служба в периода 2015 – 2016г., поради което получената на 31.08.2023г. призовка е в следствие на обявената частична мобилизация, което е доказателство, че същата не е приключила, а административният орган е ползвал недостоверна информация. Позовава се на „справка относно риска от преследване на руски граждани от мъжки пол поради обявената в Русия мобилизация“. Навежда се довода, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата му на произход. С оглед изложеното се моли за отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си, както и се представява от адв. С.. Процесуалният представител излага становище, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Подчертава, че във връзка с представените доказателства за това, че М. е бил призован да се яви на 17.09.2023г. пред Комисия за мобилизация във връзка с издаден Указ на Президента на Руската Федерация, с които е обявена частична мобилизация както и от представеното копие на военна книжка - безспорно се установява, че поради доброто му физическо състояние е определен от първа категория от запаса и при завръщане в страната си по произход би бил обект на посегателства, тъй като ще бъде мобилизиран. Твърди, че към настоящия момент няма изгледи военния конфликт между Русия и Украйна да приключи, а според официалната статистика дневните жертви, които дава всяка една от страните е между 300 до 1000 души дневно, като очакванията на западните анализатори са до края на третата година от конфликта Русия да е дала повече от 500 000 жертви и ранени. Счита, аргументите на ответника, че братът на М. не е бил призован за неотнормими, тъй като производството е строго индивидуално и в него не са изяснени тези обстоятелства дали подлежи на мобилизация.

Жалбоподателят /лично/ по отношение на възраженията на ответника по същество - допълва, че когато е бил в Турция не е имало мобилизация, поради което понастоящем живота му е застрашен.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрк. Х., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа се твърдението, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на Председателя на ДАБ-МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗУБ, поради което се моли да се отхвърли жалбата. Счита, че категорично е установено, че жалбоподателят е ходил на почивка в Турция, връщал се е и след това легално е напуснал територията на Руската федерация без да е бил препятстван от властите, поради което и не се доказват твърденията изложени в жалбата му.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№ ОК-13-1352 от 29.08.23г. /л.113 от делото/ на П. А. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Руска федерация, гражданин на Руска федерация, руснак по народност, вероизповедание: православен християнин, семейно положение-женен, с лични данни установени въз основа на представен национален паспорт (л.71), издаден от Руска федерация. Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила –предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.5 от протокол с рег. № УП-22345/02.10.2023г. /л.88 от делото/. Интервюто се е състояло в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, П. А. М. твърди, че е напуснал легално страната си на произход, на 18.08.2023г. със самолет за [населено място], Турция, след което отново със самолет е пристигнал легално в Република България. Жалбоподателят е

мотивирал молбата си за закрила, че е получил призовка, съгласно която е бил мобилизиран в Руската армия и изпратен да се сражава в Украйна. Заявил е пред административния орган, че един месец преди да напусне окончателно страната си по произход е получил няколко телефонни обаждания от военното окръжие, като според него целта е била да се установи неговото точно местоживееене. По – нататък обяснява, че е получил препоръка от правозащитната организация "Гулаг.нет" да не се явява във военното окръжие и по възможност да напусне страната, както и му казали, че ако премине военномедицинска комисия, ставал войник и започвало да се прилагат военните закони. Обяснява, че след извършената консултация с посочената неправителствена организация е напуснал Русия. Молителят твърди, че две седмици след като напуснал Русия е пристигнала призовка на адреса на майка му. Подчертава се, че тъй като е минал повече от един месец от получаване на призовката, а той не се е явил във военното окръжие, то още при завръщането си на летището -е щял да бъде задържан и след като премине военна комисия, ще го изпратят на фронта в Украйна.

П. А. М. е посочил пред административния орган, видно от протокол за проведено интервю на л.88, че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделил, че не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че не е арестуван или осъждан в държавата си на произход, не е съден или осъждан. Изрично е посочил, че не желае протоколът от интервюто му да бъде изчетен.

Със Становище рег. № УП22345/21.12.2023г. на главен експерт в „ПМЗ Овча купел“ РПЦ – София (л.80) е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на П. А. М..

В хода на административното производство е приета справка вх. № ЦУ -1831 от 29.11.2013 г. /л.50 и сл./ относно общо положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка в Руската федерация, съдържаща данни дали подлежат ли на наказание тези, които отказват военна служба и ако подлежат –какви са наказанията и в каква степен същите биват изпълнявани на практика, каква руска армия участва във военните действия в Украйна –професионални войници и/или наборници, както и дали е обявено военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация.

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като молителят не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Приел е, че молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с обявената мобилизация в страната, като не е заявил да е бил персонално заплашван, а заявените опасения от него попадат в категорията на предполагаеми бъдещи проблеми и са негови лични и необективни опасения, като същевременно не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване. Посочено е, че въпреки представеното фотокопие на призовка, не може да се направи обоснован извод, че за молителя е съществувала реална възможност да бъде мобилизиран и изпратен да воюва в Украйна. В оспореното решение е също е прието, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува

бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в Руската федерация не можело да се направи извод, че в страната на произход на бежанеца има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото му присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Подчертано е, че молителят не е бил принуден да напусне Руската федерация, което показва, че официалните власти в страната нямат отношение спрямо него. Освен това за него е съществувала законова възможност да откаже да воюва в Украйна, като органът се е позовал на справка с вх. № ЦУ-1831/29.11.2023г.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. Поради изложеното по молбата на П. А. М. е отказано предоставяне на международна закрила.

В СЪДЕБНОТО производство ответникът е представил справка от 22.03.2024 г. (л.138 и сл.) за общото положение в Руска Федерация, актуална икономическа и политическа обстановка в Русия, характер и особености на военната служба в Русия, подлежат ли на наказание лицата, които отказват военна служба, каква руска армия участва във военните действия в Украйна – професионални войници или наборници, обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската Федерация, отношение на руските официални власти към критиците и опонентите на режима в Кремъл, отношение на руските официални власти към лица, изразяващи опозиционни възгледи и идеи в социалните мрежи и подлежат ли на наказание същите лица и ако да – какви са въпросните наказания и в каква степен същите са изпълнявани на практика.

От страна на жалбоподателя са представени статии от интернет (л.124 до 129) със следните заглавия: „НАТО:Русия е загубила 300 000 души във войната в Украйна“, „Оцеляват само по няколко седмици: руските жертви в Украйна“, „Британското разузнаване: Русия губи много повече войници в Украйна тази година“, военна книжка АС № 2486801 (копие л.130), доклад на Амнести Интернешънъл 2022/23 г. за състоянието на правата на човека по света и в частност за Руската Федерация и денонсирането на ЕКПЧ и „Справка относно риска от преследване на руски граждани от мъжки пол поради обявената в Русия мобилизация“. Представен е и военен билет на жалбоподателя на л.131.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентирани правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от П. А. М., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на (л. 104) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от руски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси- видно от протокол на л.88 от делото.

При постановяването му обаче са допуснати нарушения на материалния закон,

изразяващи се в неправилното му прилагане.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ са установени предпоставките, при кумулативното наличие, на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България. Молителят трябва да се намира извън държавата си по произход, да не може или да не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, че от една страна изпитва основателно опасение от преследване, а от друга страна - това преследване да е поради някое от алтернативно изброените: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ "преследването" представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, а в чл. 8, ал. 5 от ЗУБ са изброени следните видове действия на преследване: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговия интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от П. М. А. в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и на настоящото съдебно производство, сочи на извода, че по отношение на него има преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". В настоящия случай, видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ, същият е заявил, че напуснал Русия, защото на 31.08.2023г. е получил призовка № 369-(л.76 от делото, чрез негови близки), съгласно която е бил задължен да се яви във военното окръжие, за да бъде мобилизиран в Руската армия и изпратен да се сражава в Украйна. П. А. М. категорично заявява, че не желае да участва в специализираната военна операция на Русия в Украйна. От представената от ответника справка за актуалното положение в Русия от 22.03.2024г. се установява, че след обявената частична мобилизация Руската дума приема законодателни мерки, свързани със завишена отговорност от престъпления против военната служба. В тази връзка се увеличават сроковете на наказание "лишаване от

свобода". Установява се още, че на 21.09.2022г. руският Президент е подписал пакет от поправки относно военната служба, като промените засягат или въвеждат наказателна отговорност за редица деяния. В съответствие с документа, „неизпълнение от страна на подчинена заповед на началник...по време на военно положение, по време на война или в условия на въоръжен конфликт или бойни операции, както и отказ от участие във военни или бойни действия“ ще се наказва с лишаване от свобода до три години, а при тежки последици – до 10 години. Посочено е, че към момента получават призовки руснаци, които са служили в армията и имат боен опит. В конкретния случай молителят е получил призовка (чрез роднини) (л. 76), отбил е военната си служба през 2015 г.-2016г., видно от представената по делото военна книжка АС № 2486801 (л.130 и 131 от делото), видно от която е, че е определен като първа категория от запаса. Посоченото обстоятелство е самостоятелно основание да обоснове наличие на предпоставки по чл. 8 ЗУБ. От изложената бежанска история на жалбоподателя, обективизирана в Протокол рег. № УП 22345/02.10.2023г. (л. 88 и сл.), не се установява срещу него да е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ до момента на напускането му на Руската федерация, но СЪДЪТ намира, че съществува реален риск от бъдещо такова при завръщане на лицето.

Съгласно представената справка от ДАБ от 29.11.2023г., Руската федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента, пост заеман към настоящия момент от В. П.. Министерството на вътрешните работи, Федералната служба за сигурност /ФСБ/, Следственият комитет, прокуратурата и Националната гвардия са отговорни за правоприлагането. ФСБ отговаря за държавната сигурност, контраразузнаването и борбата с тероризма, както и с борбата с организираната престъпност и корупцията, а Националната полиция, подчинена на Министерство на вътрешните работи отговаря срещу всички престъпления. Според материали от Politico от 05.04.2023 г., Русия се опитва да се съвземе от миналогодишното координирано масово експулсиране на руски разузнавачи, работещи под дипломатическо прикритие в Европа и има все повече доказателства, според които руската служба за външно разузнаване /СВР/ и нейната агенция за военно разузнаване /ГРУ/ агресивно се опитват да възстановяват своите

мрежи за шпионаж, особено с оглед на военната помощ, насочена към Украйна.

Конституцията на Русия предвижда свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на поклонение и изповядване на религията. Законът гласи, че държавните служители могат да забранят дейността на религиозно сдружение за нарушаване на обществения ред или участие в „екстремистка дейност“. Относно военната служба, съгласно федералния закон на Руската федерация № 53-FZ от 1998 г. относно военните задължения и военната служба, руските граждани от мъжки пол на възраст между 18 и 27 години подлежат на наборна военна служба. Според законодателството „решение за призоваване на граждани за изпълнение на военна служба може да се вземе само след като съответното лице навърши 18 годишна възраст“, а от 2008 г. срокът на наборната военна служба е фиксиран на една година. В Русия мъжете на възраст от 18 до 27 години са задължени по закон да изкарат 12 месеца военна служба. Изключени се правят само за тези, които не могат да служат по здравословни причини. На наборните войници в руската армия е забранено да служат в чужбина, включително в Украйна. Съобщава се, че текущата национална кампания за набиране, включва усилия за набиране на доброволци, но за сега не е ясно колко ефективна е била тази кампания. Министерство на отбраната, регионалните центрове за набиране на персонал и частни компании не съобщават конкретни данни за новия персонал. На 28.05.2022 г., руският президент В. П. подписва закон, премахващ възрастовата граница за служба в руската армия, което означава, че лица навършили 40-годишна възраст, вече също могат да служат. Горната възрастова граница от 40 години е премахната, което не оставя официална максимална възраст за изпълнение на военна повинност. Според специалистите това решение е взето във връзка с нарастващите жертви при инвазията на Русия в Украйна. В Русия мъжете на възраст от 18 до 27 години са задължени по закон да изкарат 12 месеца военна служба. Изключения се правят само за тези, които не могат да служат по здравословни причини. След обявяването на частична мобилизация на 21.09.2022 г., руската Дума предприема законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба. Държавната дума на пленарна сесия приема на второ и трето четене поправки

в Наказателния кодекс на Руската федерация, с които се предлага засилване отговорността на някои престъпления срещу военната служба. Увеличава се, от 5 на 10 години лишаване от свобода, и отговорността за самоволно напускане на поделение по време на мобилизация или военно положение, във военно време или в условия на въоръжен конфликт или бойни действия.

Относно обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация, то от самото начало на инвазията в Украйна, руските власти отхвърлят твърденията, че планират въвеждане на военно положение след нахлуването в съседната страна или че ще спират мъже в годна за изпълнение на военна служба възраст да напускат Русия. От началото на инвазията на Русия на територията на Украйна, руското правителство все още не е постановило обща мобилизация на населението. Професионални и договорни войници се сражават заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Д. и Л. народни републики в района на Донбас в Източна Украйна. Но вместо да набират войски чрез обща мобилизация, руските наборни служби изглежда засилват усилията си за привличане на професионални войници. На 7 декември 2022 г., руският президент В. П. заявява, че не вижда необходимост от втора вълна на мобилизацията в подкрепа на руските сили в Украйна, но предупреждава, че деветмесечната инвазия на Русия може да се превърне в дълъг процес */Financial Times/*. П. заявява, че проблемите с оборудването са решени и настоява, че мобилизираните военни са достатъчни за нуждите на армията, въпреки че преди време Кремъл отказва да потвърди или да отрече слухове за втора мобилизация в началото на 2023 г. От страна на руския президент е посочено, че при тези условия разговори за допълнителни мерки за мобилизация просто са лишени от смисъл. Няма нужда от тях за държавата или Министерството на отбраната в настоящия момент. Руският президент В. П. е подписал Указ, в който е посочено, че руската армия ще набере 130 000 военнослужещи от октомври до декември 2023г. , в сравнение с 147 000 военнослужещи, набрани през пролетния цикъл на набора според Ц.. Последният твърди, че Русия няма да изпраща наборници във войната в Украйна и че наборниците ще служат 12 месеца, както и че цикълът на есенния набор ще се проведе „във всички съставни единици на Руската федерация“, включително и окупираните територии в Украйна

според множество руски държавни медии.

С оглед изложеното съдът счита, че за жалбоподателя не са налице основанията за освобождаване от мобилизация, същият е на 28 години, женен, с едно дете, отбил е военната си служба, а и видно и от приложената по делото призовка е щял да бъде мобилизиран (л.76). Този извод се обосновава от изложеното малко по-надолу в същата справка, а именно, че на 28.05.2022 г. руският президент е подписал закон, премахващ горната възрастова граница за служба в руската армия, което означава, че и лица над 27 години, в т.ч. и навършили 40-годишна възраст, също могат да служат. В справката изрично е посочено, че това решение е във връзка с нарастващите жертви при инвазията на Русия в Украйна. Съгласно т. 170 от Наръчника съществуват случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска статут на бежанец, т.е. когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. Съдът счита, че в настоящия случай жалбоподателят е положил всички усилия да докаже, че военните действия, в които има възможност да участва, противоречат на неговите действителни религиозни и морални убеждения. В проведеното с жалбоподателя интервю той многократно посочва, че не желае да участва във военни действия срещу украинския народ и е против тях.

Отделно от това, на съда е служебно известно във връзка с друго дело на състава /2082/23г./, че съгласно федерален закон от 14.04.2023 № 127-ФЗ "За изменение на някои законодателни актове на Руската Федерация", на гражданите които подлежат на призива за военна служба и са получили призовка от военния комисариат, се забранява да напускат страната, като се вземат временни мерки, с цел осигуряване на тяхното явяване, сред които са: забрана за регистрация като индивидуален предприемач; ограничение на правото на управление на превозни средства; отказ за сключване на договор за кредит и др. Твърдения в изложения смисъл поддържа и жалбоподателят. Предвидена е и възможност за установяване на допълнителни временни мерки, осигуряващи явяването по призовката на военния комисариат, под формата на ограничение за получаване от гражданите на плащания, обезщетения, мерки за подкрепа и други преференции.

С оглед на изложеното и доколкото е безспорно, че жалбоподателят не се е явил във военния комисариат, както на посочената дата, така и до настоящия момент, спрямо него биха били приложими посочените мерки, които безспорно са дискриминационни сами по себе си. В този смисъл решение № 3730 от 27.03.2024 г. по адм.д. № 11964/2023 Г., III отд. на ВАС и решение № 4026 от 03.04.2024г. по ад. Д. № 11973/2023г., III отд. на ВАС.

Съгласно т. 171 от Наръчника не всяко убеждение, обаче, колкото и истинско да е то, представлява достатъчно основателна причина за искане на статут на бежанец след дезертиране или бягство от военна служба. Не е достатъчно лицето да не е съгласно с правителството по отношение на политическата мотивировка за конкретно военно действие. Там, обаче, където дадено военно действие, с което лицето не желае да има нищо общо, е осъдено от международната общност като противоречащо на основните правила за човешко поведение, наказанието за дезертиране или бягство от военна служба, в светлината на всички други изисквания на определението, може да се счита за преследване. Водената от Русия война срещу Украйна е осъдена от международната общност, като противоречаща на основните правила за човешко поведение, поради множеството свидетелства за военни престъпления. Налице са множество данни от международни източници, свидетелстващи в тази насока. В случая от събраните по делото доказателства се установява от една страна, че жалбоподателят основателно се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга страна се установява, че това преследване е по причина неговата националност - гражданин на Руската федерация, и принадлежност към определена социална група - лице от мъжки пол, което може да бъде мобилизирано и съответно включено във военните действия. Настоящият съдебен състав счита, че административният орган неправилно е преценил, че при проведеното с жалбоподателя интервю от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи наличие на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Изтъкнатата причина да напусне Русия може да бъде квалифицирана като преследване на жалбоподателя по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ, или като риск от осъществяване на

такова спрямо него. Персонално спрямо заявителя в страната му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. По самите твърдения на чужденеца, той не е имал проблеми с официалните власти в Русия, нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, но както беше посочено в предходния абзац, за него е налице реален риск за бъдещо такова преследване.

Следователно неправилен е извода на административния орган, че от материалите по преписката не се установява срещу П. А. М. да е осъществено визираното от ЗУБ преследване. В този смисъл необосновано е прието с оспореното решение, че не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на чужденеца. Доколкото обаче посочената справка на която съдът основно базира изводите си във връзка приложението на нормата на чл.8 от ЗУБ, не е била обсъдена от ответника, както и по отношението на евентуално предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9 от ЗУБ, то съдът намира, че следва в цялост да се отмени решението, а не само касателно наличието на предпоставките за предоставяне на бежанска закрила.

Относно наличието на предпоставките по чл.9 от ЗУБ, трябва да се съобрази и, че жалбоподателят е напуснал държавата си на произход, поради нежеланието си да бъде мобилизиран и да участва във военните действия. Връщайки се в страната си, той ще бъде мобилизиран и изпратен да се сражава в Украйна, който извод се подкрепя от представената по делото призовка (л.76), от която се установява, че въз основа на указа на президента на Руската федерация за обявяване на мобилизация и решението на призивната комисия по мобилизация, се нарежда от момента на връчване на призовката -31.08.2023г. (или до 09:00 часа на 18 септември 2023 г) , да се яви на адрес – Я. област, [населено място], каб. 2, за преглед за медицинско освидетелстване, като следва да носи със себе си посочените на гърба на призовката документ. Посочено е, че ако не се яви в срока указан по – горе, ще носи отговорност в съответствие със законодателството на Руската федерация. Освен това в представената справка вх. № ЦУ-933/22.03.2024г. /л. 157/, първи абзац/ за Руската Федерация на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС, е посочено, че макар и руският президент да е заявил, че не предвижда втора вълна на мобилизация, е предупредил, че инвазията на Русия може да се превърне в дълъг процес. Във връзка с изложеното съдът намира, че неправилно административният орган е приел,

че за П. М. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което и в тази част решението е незаконосъобразно и следва да се отмени.

С оглед на изложеното жалбата се явява основателна, а обжалваният административен акт е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката бъде върната на ответника за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, София-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

По жалбата на П. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руска федерация, **ОТМЕНЯ** като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ № 1145 от 12.01.2024г., на председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет за ново произнасяне съгласно дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: